

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: O. A., nar. X
státní příslušnost X
t. č. ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
proti
žalovanému: Ministerstvu vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2024, č. j. OAM-149/BA-BA07-D04-202,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2024, č. j. OAM-149/BA-BA07-D04-2024, kterým žalovaný rozhodl jednak o tom, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „zákon o azylu“), jednak o tom, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu, a konečně vyslovil, že státem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 32 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2023, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též jen: „nařízení Dublin III“), je Litevská republika.

Obsah žaloby

2. V žalobě uvedl žalobce, že dne 1. 2. 2024 podal v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, protože má obavu z nebezpečí, které mu hrozí v jeho zemi původu, v Uzbekistánu. Než jej opustil, vyhrožoval mu jeho bývalý zaměstnavatel, jemuž se nelíbilo, že s ním žalobce ukončil pracovní poměr. K výhrůžkám, dokonce i smrti, se posléze přidali i další zaměstnanci žalobcova bývalého zaměstnavatele. Postupně způsobili, že se pobyt v Uzbekistánu stal pro žalobce nesnesitelným.
3. Žalobce nesouhlasí ani s rozhodnutím o nepřípustnosti své žádosti o mezinárodní ochranu, ani s určením Litvy coby státu příslušného k posouzení této žádosti. Nepřijde mu vhodné, aby jeho žádost posuzoval stát, ve kterém nemá zájem pobývat. Explicitně žádal, aby to byla ČR, kdo jeho žádost posoudí. Právě v ČR by totiž rád našel práci za účelem dosažení důstojného života bez bázně o svůj život. Mínil žít spořádaně a začlenit se do společnosti. Je tedy přesvědčen, že jeho žádost má posoudit právě ČR.
4. Současně žalobce odkázal na čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který zakotvuje diskreční oprávnění státu rozhodnout o žádosti, ačkoliv nejsou splněna kritéria jeho příslušnosti stanovená v čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III. Stejně tak podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že o žádosti může rozhodovat první stát, v němž byla žádost podána.
5. Podle žalobcova názoru by bylo rovněž hospodárné, aby o jeho žádosti rozhodovala ČR, nebylo by totiž nutno jej předávat do Litvy, což si vyžádá další náklady, takže jde o postup nelogický a neekonomický.
6. V napadeném rozhodnutí rovněž absentuje zdůvodnění, proč žalovaný nevyhověl žalobci, pokud jde o jeho návrh, aby o jeho žádosti rozhodovala ČR. Není jasné, proč žalovaný odmítl využít postupu dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Žalovaný nadto postupoval zcela formalisticky. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
7. Žalobce je přesvědčen, že jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, které způsobují značnou nepřiměřenost jeho případného předání do Litvy. Jejich relevance plyne z čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je nutno dbát tzv. humanitárních důvodů. Přitom je to právě ČR, která je žalobci ze všech států EU nejbližší, pobývá zde nejvíce jeho přátel a známých. Posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak dává největší smysl právě v případě ČR. S českou kulturou je žalobce spjat mnohem více než s kulturou Litvy a odloučení od svých přátel by žalobce vnímal jako velké osobní neštěstí. Ač tyto okolnosti nezakládají příslušnost státu dle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III, bylo by je přesto vhodné zohlednit, aby bylo dosaženo patřičné přiměřenosti. Ani diskreční oprávnění neumožňuje správním orgánům postupovat zcela libovolně. V žalobcově případě je veřejný zájem vyvažován zásadním zájmem na ochraně žalobcova soukromého života. Případné posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu Litevskou republikou by představovalo tak silný zásah do jeho soukromého života, že by újmu, kterou by tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

utrpěl, veřejný zájem na dodržení příslušnosti dle nařízení Dublin III jen těžko legitimizoval.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný sdělil, že považuje napadené rozhodnutí za plně přezkoumatelné, vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá jeho důvodnost zpochybnit. Žalovaný je přesvědčen, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je řádně a dostatečně odůvodněno.
9. V případě žalobce bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, neboť žalobce byl prokazatelně držitelem litevského pracovního víza s platností od září 2023 do ledna 2024. Na základě této skutečnosti požádal žalovaný dne 9. 2. 2024 Litevskou republiku o převzetí jmenovaného, přičemž 12. 2. 2024 obdržel od litevských orgánů akceptaci. V této souvislosti je dále důležité zmínit, že cílem dublinského systému je právě zamezit nežádoucímu jevu „*asylum shopping*“ tak, aby nebylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany ve více státech najednou, do kterých se cizinec účelově přemísťuje. Nezbyvá než uzavřít, že v souladu s čl. 18 Dublinského nařízení je Litevská republika povinna převzít pana žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
10. Žalovaný také uvedl, že ve vztahu k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III je třeba upřesnit, že každý členský stát se může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Diskreční pravomoc je třeba vykládat tak, že správní orgán má u hypotézy takové normy prostor k úvaze, zda tuto naplní, a to zpravidla výběrem nejméně ze dvou variant možného postupu. Diskreční pravomocí vzniká správnímu orgánu oprávnění konkrétní věc posoudit a následně o ni rozhodnout. Není však možné činit závěry o tom, že by snad bylo povinností žalovaného výše zmíněné aplikovat. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný nepostupoval při posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III zcela neomezeně, naopak se této problematice v napadeném rozhodnutí věnoval. Žalovaný je tedy přesvědčen, že své úvahy řádně odůvodnil, v případě žalobce však neshledal žádný důvod pro aplikaci uvedeného kritéria.

Posouzení věci

11. Soud ve věci rozhodl bez jednání. Žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil, žalobce na výzvu soudu, aby sdělil, zda s tímto způsobem rozhodnutí věci souhlasí, nereagoval ani ve stanovené lhůtě, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku. V souladu s § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s. se tak má za to, že rovněž i on s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí.
12. Žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 26. 1. 2024 kontrolován policejní hlídkou coby řidič osobního automobilu. Lustrací jeho osoby bylo zjištěno, že mu byl dne 21. 12. 2023 litevskými orgány uložen zákaz vstupu do Schengenského prostoru a pobytu v něm, a to až do 20. 12. 2026. Proto byl žalobce podle § 124b odst. 1 písm. e) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců zajištěn rozhodnutím Policie ČR, odboru cizinecké policie, OPKPE, ze dne 26. 1. 2024, č. j. KRPA-34921-13/ČJ-2024-000022-ZZC, a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění.

14. Z protokolu o podání vysvětlení č. j. KRPA-34921-10/ČJ-2024-000022-ZZC, sepsaného dne 26. 1. 2024 podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, soud zjistil, že žalobce uvedl, že do ČR přicestoval letecky dne 23. 9. 2023. Byl tu týden a poté jel do Polska a v listopadu 2023 požádal o pobyt. Celý prosinec 2023 strávil žalobce v Litvě. Je ženatý, má dvě děti, manželka a potomci žijí v Uzbekistánu, kde má žalobce také rodiče a sourozence. Je s nimi v kontaktu, když je v Uzbekistánu, žijí spolu. V ČR žádné příbuzné nemá, nemá zde ani žádné osoby, kvůli nimž by ukončení jeho pobytu na území ČR bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. V ČR nemá ani žádný majetek, protože nemůže pracovat, pomáhají mu s financováním jeho pobytu v ČR kamarádi. Žalobce rovněž uvedl, že není žádný důvod, který by mu znemožňoval z ČR vycestovat. Žádné nebezpečí mu v Uzbekistánu nehrozí, ale finančně je tam všechno špatně. Nehrozí mu tam ani žádné nelidské či ponižující zacházení, trest smrti ani žádné jiné vážné nebezpečí. V Uzbekistánu má zázemí, do kterého se může vrátit.
15. Žalobce dne 1. 2. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k této žádosti dle § 10 odst. 2 zákona o azylu ze dne 8. 2. 2024 pak žalobce upřesnil, že má v Uzbekistánu kromě manželky dvě dcery, narozené v letech 2022 a 2023. Z Uzbekistánu přiletěl do ČR 23. 9. 2023 a naposledy do ČR přicestoval 19. nebo 20. 1. 2024 taxíkem z Polska. V Litvě byl od 30. 9. 2023 déle než měsíc, možná 50 dní, měl litevskou ID kartu, platnost byla do roku 2025. Z Litvy pak odjel do Polska, kde strávil více než dva měsíce, požádal tam dne 27. 11. 2023 o pobyt, ale ještě ho nedostal. Pak se vrátil do Prahy. Jako důvod pro žádost o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že mu v Uzbekistánu vyhrožují. Dne 5. 2. 2024 byl žalobce rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-149/BA-BA07-BA04-PS-2024, zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců.
16. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaného se žalobcem dne 8. 2. 2024 pak plyne, že litevskou ID kartu si žalobce opatřil ještě z Uzbekistánu. Z Litvy, v níž pobýval ve Vilniusu, se do ČR vrátil proto, že tam pracoval na stavbě pro jednoho Ukrajince, ale výplata byla velmi malá a ani mu ji nevyplatili celou. Neví, proč mu byl litevskými orgány uložen zákaz vstupu do Schengenského prostoru a pobytu v něm. V Polsku pobýval v městě Lodž, požádal tam o pobyt, o pracovní ID kartu, na výsledek ale stále čeká. Z Polska odcestoval, protože jel na návštěvu známých, kteří pobývali v ČR, vezl jim zásilku z Uzbekistánu. V ČR o azyl žádá proto, že právě tady má známé, v jiných členských státech EU žádné známé nemá. V Uzbekistánu mu několikrát nožem vyhrožoval jeho bývalý zaměstnavatel se svými syny. Důvodem byl požár v autoservisu, v němž žalobce pracoval, dne 8. 4. 2023, kdy právě on byl posledním, kdo jej před požárem zavíral, protože jej zaměstnavatel vinil ze způsobené škody, protože mu předtím nevyplatil mzdu. Naposledy mu vyhrožovali v červnu 2023. Na policii se žalobce nikdy neobrátil. Bojí se na ni obrátit, protože má dvě děti a neví, co by s nimi pak mohlo být. Majitel onoho autoservisu byl několikrát odsouzen, může se od něj očekávat cokoli. Cílem jeho cesty je žít v ČR, chtěl by sem pak dovést svou rodinu, má tady klid. V EU má jen známé, nikoli příbuzné. Chtěl by, aby o jeho žádosti rozhodovala ČR, má zde alespoň známé, v Polsku ani Litvě mu nikdo nepomůže. Nic konkrétního mu však v návratu ani do Polska ani do Litvy nebrání.

17. Ze správního spisu dále plyne, že se žalovaný obrátil dne 9. 2. 2024 na litevské orgány se žádostí o převzetí příslušnosti k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, a to s odkazem na žalobcem tvrzené litevské pracovní vízum, které žalobce v Litvě realizoval od srpna 2023 do ledna 2024. Ze sdělení litevských orgánů ze dne 12. 2. 2024 pak plyne, že Litva uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
18. Z napadeného rozhodnutí se dále podává, že na základě těchto skutečností žalovaný přistoupil k posouzení, zda v Litvě existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Při tom žalovaný dospěl k závěru, že tomu tak není; současně uzavřel, že žalobci ani nehrozí nelidské či ponižující zacházení v souvislosti s vedeným řízením, ani v souvislosti s podmínkami přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Tyto závěry pak žalovaného vedly k vydání napadeného rozhodnutí.
19. Soud vyšel při svém rozhodování z následující právní úpravy.
20. Dle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“*
21. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III: *„Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.“*
22. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III: *„Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.“*
23. Dle čl. 17 odst. 1 věta první nařízení Dublin III: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“*
24. Na základě shora uvedené rekapitulace jejího obsahu, lze konstatovat, že žaloba v projednávané věci stojí na polemice žalobce se způsobem, kterým žalovaný rozhodl o tom, že nevyužije své diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 větě první nařízení Dublin III, dle kterého může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. V této souvislosti nelze přehlédnout ani čl. 17 odůvodnění citovaného nařízení, podle něhož lze diskreční oprávnění využít zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny.
25. K rozhodnutí o využití uvedeného diskrečního oprávnění, resp. způsobu, jakým má být takové rozhodnutí odůvodněno, existuje poměrně bohatá a ustálená rozhodovací praxe NSS. Ta v rozsudcích kasačního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 Azs 200/2018-16, nebo relativně nedávného ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23, vychází ze závěru, že žádná diskrece státních orgánů nemůže být v právním státě z podstaty věci neomezená (srov. rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Ustanovení zakládající diskreční oprávnění v čl. 17 nařízení Dublin III je proto třeba vykládat v rámci tohoto inherentního omezení, a to s přihlédnutím k cíli, jehož dosažení je samotným nařízením sledováno, tj. poskytnutí účinné mezinárodní ochrany. Jak uvedl NSS již ve svém rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24: *„S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou, je třeba konstatovat, že mohou nastat situace, kdy postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nepovede k realizaci smyslu řízení. Jinými slovy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy. Pro úplnost je třeba dodat, že pojednáváná hrozba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), příp. ve smyslu výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu, např. na zachování rodiny pohromadě apod. Je nutno zdůraznit, že se jedná o jiné posuzování, než jakým je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, pro které by nebylo možno žadatele do tohoto státu přemístit – to je dle judikatury Nejvyššího správního soudu při konstatování příslušnosti jiného státu nutno provést vždy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27).“* Jakkoli jde tedy i v případě atrakce příslušnosti dle čl. 17 nařízení Dublin III o zásadně volné správní uvážení správního orgánu (ve smyslu shora uvedeného inherentního omezení každého správního uvážení), i rozhodnutí o jeho využití či nevyužití musí být odůvodněno tak, aby dané rozhodnutí bylo *„přezkoumatelné a musí být zřejmé, že [správní orgán] z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat mj. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo může být způsobena porušením procesních předpisů.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105). V případě diskreční pravomoci dle čl. 17 nařízení Dublin III to především znamená posoudit, zda je projednáváný případ na podkladě svých skutkových okolností případem hodným zvláštního zřetele, a to zejména pro existenci zvláštního vztahu dotčeného cizince k ČR, případně pro zjištění takových skutečností, za nichž by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky. Přitom je třeba mít na paměti i to, že využití daného diskrečního oprávnění má být zásadně vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba.

26. V posuzovaném případě žalobce tvrdil, že by rád našel v ČR práci a žil v ní důstojný život, posouzení své azylové žádosti ČR považuje za hospodárnější a konečně že mu je ČR nejbližší, protože zde má nejvíce přátel a známých. Tato posledně zmíněná tvrzení navíc žalobce uvedl zcela obecně, bez jakékoli specifikace: nejenže není zřejmé, o jaké přátele a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

známé v ČR se má jednat, ale ani to, jaký má být jejich počet, proč jsou pro žalobce důležité, jak konkrétně mu pomáhají apod. Toliko z protokolu o podání vysvětlení ze dne 26. 1. 2024 lze dovodit, že žalobce má na území ČR kamarády, kteří mu pomáhají financovat pobyt v ČR, resp. z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany se podává, že žalobce vezl známému zásilku z Uzbekistánu a že zde má „aspoň známé“.

27. Je tedy nutno uzavřít, že o nějaké skutečně relevantní vazbě na ČR nemůže být u žalobce vůbec řeč. Sám žalobce ani netvrdí skutečnosti, které by mohly jakýmkoli představitelným způsobem konstituovat jeho zvláštní vztah k ČR. Ten totiž zásadně nemůže být založen toliko na tom, že na území ČR pobývají blíže neurčení „známí“ či „kamarádi“, kteří žalobci pomáhají financovat jeho pobyt. Ani požadavek tvrzené hospodárnosti (totiž že by žalobce nemusel být přemísťován do jiného členského státu) nemůže být jediným důvodem pro využití diskrečního oprávnění, protože v opačném případě by systém zavedený dublinským nařízením fakticky ztratil smysl. Jak už soud uvedl výše, NSS ve své rozhodovací praxi ustáleně judikuje, že využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III je vyhrazen zcela výjimečným případům, kterých bude v množině řešených azylových žádostí výrazná menšina. Je zjevné, že z tvrzení samotného žalobce lze jednoznačně dovodit, že se o takový případ jednat nemůže.
28. Současně soud neshledal ani to, že by ve správním řízení, ať už z vyjádření samotného žalobce, nebo z jiných skutečností, které v řízení vyšly najevo, existovala reálná obava, že by aplikace určené příslušnosti Litvy mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla. Žalovaný se řádně zabýval otázkou, zda azylové řízení v Litvě není zatíženo systémovými nedostatky, přičemž přezkoumatelně zdůvodnil, že tomu tak není. Jde-li o žalobcem zmíněnou obavu, že by v Litvě mohl být terčem výhrůžek ze strany svého bývalého zaměstnavatele a jeho synů (obavu z nichž žalobce udal jako důvod, pro který usiluje o vydání mezinárodní ochrany), pak považuje soud ve shodě se žalovaným za neopodstatněnou. Žalobci by v takovém případě nic nebránilo využít ochrany ze strany litevských státních orgánů. Ani v těchto tvrzeních tak nelze podle názoru soudu hledat důvod pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
29. Za takové situace soud konstatuje, že neshledal, že by žalovanému – v intencích shora zmíněné judikatury NSS – vznikla povinnost explicitně odůvodňovat, z jakého důvodu v žalobcově případě nepřistoupil k aplikaci diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III ve vztahu k jeho žalobnímu tvrzení týkajícího se jeho přátel údajně žijících na území ČR. Nejde totiž o tvrzení, které by plausibilně svědčilo o tom, že se v jeho případě může jednat o případ hodný zvláštního zřetele. V průběhu řízení ani nevyšly najevo další skutečnosti, které by svědčily o tom, že má žalobce k ČR skutečně relevantní zvláštní vztah. Jde-li pak o obavu, že by aplikace určené příslušnosti Litvy mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla, lze konstatovat, že žalovaný se s žalobcovými tvrzeními ohledně obav z výhrůžek jeho bývalého zaměstnavatele, na dostatečné úrovni vypořádal. Žalovaný tedy neporušil své povinnosti vztahující se k odůvodnění nevyužití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III a napadené rozhodnutí není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, jak žalobce tvrdil. Z výše uvedeného je patrné, že soud nemůže přisvědčit žalobci, že by žalovaný postupoval formalisticky. Žalovaný postupoval ve věci řádně a svůj postup i náležitým způsobem zdůvodnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

30. Soud tak uzavírá, že k projednání žalobcovy žádosti o udělení dočasné ochrany byla podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III příslušná Litevská republika, kde žalobce do února 2024 disponoval pobytovým oprávněním, pracovní kartou. Žalobcova žádost tak byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřipustná z důvodu příslušnosti posuzování žádosti jiným členským státem EU. Zákon o azylu pak s nepřipustností žádosti o mezinárodní ochranu spojuje v § 25 písm. i) nutnost zastavení řízení. Žalovaný tak postupoval správně, shledal-li žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a zastavil-li řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Závěr a náklady řízení

31. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tak žalobu zamítl.
32. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný ale přiznání náhrady nákladů řízení pro případ úspěchu ve věci nepožadoval. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 13. května 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce